

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

til Behandling, var Flertallet i Rigsdagen utvivlsomt for, at Kvinder i hvert Fald skulde have Adgang til visse Præsteembeder, men Forslaget herom maatte dog paa Grund af de særlige Regeringsforhold falde, og det er stadig indtil denne Dag forbudt Kvinder at søge Præsteembeder. Naar Revisionsbestemmelsen blev indsat i Loven af 16. April 1941, var det, som allerede tidligere nævnt i Dag, netop med Henblik paa Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til Præsteembeder. De Indlæg, vi nu har hørt i dette høje Ting, bekræfter, at der er en voksende Erkendelse af det selvfølgelige i, at Kvinder faar en saadan Adgang til at tjene i Folkekirken, og det er meget at beklage, at den højtærede Kirkeminister ikke mener fuldt at kunne tiltræde et saadant Synspunkt.

Naar Tilhængere af Kvinders Adgang til at blive Præster i Folkekirken staar saa stærkt i Dag, hænger det sammen med, at dette Spørgsmaal ikke blot har en teoretisk Interesse, men at det har vist sin praktiske Betydning i Kirken og det kristelige Arbejde derved, at mange Kvinder faktisk har gjort en kirkelig Gerning ved at forkynde Ordet saavel inden for som uden for Kirken, og ganske særlig derved, at en Kvinde, der fra sin pure Ungdom som sin Livsgerning valgte Præstegerningen blandt kvindelige Fænger, i over 20 Aar trofast har udført en saadan Sjælesørgergerning, først ulønnet og senere som lønnet Medhjælper for Fængselspræsten.

Det, Rigsdagen skal beskæftige sig med, er i og for sig ikke, om Kirken vil ansætte kvindelige Præster, men om Loven skal hindre den i det, saaledes at en Kvinde ikke kan søge et Embede og et Menighedsraad eller en anden kirkelig Myndighed derfor ikke kan indstille en Kvinde til Præsteembede. Det maa være Lovgivningens Opgave ikke at lægge Hindringer i Vejen for, at Kvinder kan blive Præster, og man kan ikke vente med at ændre Loven, til et Menighedsraad rejser Kravet derom. At et Menighedsraad i al Almindelighed og Ubestemthed skulde udtale et Ønske om at faa en kvindelig Præst, vil naturligvis ikke finde Sted. Man maa vide, hvilken Person det drejer sig om. Det er først, naar Kvinder melder sig som Ansøgere til Præsteembeder, at det Ønske kan opstaa hos et Menighedsraad at faa den eller den Kvinde som Præst, og allerede af

den Grund kan man ikke vente et udtalt Ønske fra et Menighedsraad om at faa Loven ændret.

Men selv om Lovgivningsmagten i og for sig ikke behøver at tage Stilling til, hvorvidt det er stridende mod den evangelisk-lutherske Lære at have kvindelige Præster, er det dog naturligt at undersøge dette. Jeg skal derfor erindre om, at det teologiske Fakultet ved Københavns Universitet i 1919 erklærede, at der ikke fra et alment kristeligt eller særlig luthersk Synspunkt kunde rejses nogen berettiget eller principiel Indvending imod, at Kvinder faar Adgang til det præstelige Embede, og at Biskop Valdemar Ammunsen i 1924 bl. a. udtalte:

„Det er en fundamental kristelig Grundtanke, at i den nye kristne Menne-skehed er alle religiøst ligestillede uden noget Fortrin knyttet til Race, Nation, social Stilling eller Køn. Det maa kristeligt anses for ønskeligt, at de ydre Ordninger formes ved et Samspil mellem dette Grundprincip og Livets praktiske Former.“

Selv om kvindelige Præster saaledes ikke kan siges at være stridende mod Kristendommen, er det dog en Kendsgerning, at der fra kirkelig Side har vist sig en Del Modstand mod dem. Desværre er det ikke ualmindeligt, at kirkelige Kredse stiller sig imod berettigede kirkelige Reforme. Jeg skal minde om, at Valgmenighedsloven af 1868 gennemførtes paa Trods af Modstand fra Biskopperne — der var dog een retfærdig —, og at indremissionske Kredse modarbejdede Menighedsraadsloven af 1903, der gav Kvinder Valgret og Valgbarhed til Menighedsraadene. Pastor Moe udtalte, efter at denne Lov var vedtaget — med den højtærede Formands Tilladelse et Citat —:

„Efter min Mening er Kvinder ikke valgberettigede efter Guds Ord — under alle Omstændigheder ikke valgbare.“

De to Reforme, jeg har omtalt her, kan man vist roligt sige for længst er alment anerkendte.

Angaaende nogle af de Indvendinge, man har hørt fremsat her i Tinget og andetsteds imod kvindelige Præster, skal jeg gøre et Par Bemærkninger.

Det er — som allerede nævnt — en Kendsgerning, at Kvinder prædiker ogsaa i Folkekirken. Det har tidligere med Henvis-